

SPERANȚA,

DECEMBRIE - 2020, Anul 7 - Nr. 81

Astăzi, în cetatea lui David,
vi s-a născut un **MÂNTUITOR,**
care este
CRISTOS, DOMNUL!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuiian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Aurel Coța, Biserica Philadelphia 0419925990
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Căiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0451957275
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe un: \$40.00 + cheltuieli de transport.
CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214. CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; Ph. 0423659724, email: sperantaaus@gmail.com

În seara de ajun

Coștache Ioanid

A venit la mine mama
și mi-a spus c-un zâmbet bun:
- Puiule, stai treaz, ia seama,
și ascultă toată gama
cântecelor de Crăciun!

Clătinând apoi fereastra,
vântul mi-a șoptit ușor:
- Puiule, în noaptea asta
își despică norii creasta
și vin îngerii în zbor...

Iar o vrabie mărunță
ciripi de pe pervaz:
- Puiule, stai treaz și ascultă...
la auzi... ce oaste multă!...
Nu dormi!... Auzi? Stai treaz!...

Am răspuns la toate:
- Bine
și... am adormit în pat...

.....
Iar târziu, din zări senine,
a venit Isus la mine
și, zâmbind, m-a sărutat!

1 Decembrie - Ziua României Mari

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!

Dumnezeu să binecuvânteze

România!

**La mulți ani,
ROMÂNIA!**

Cu ocazia sărbătoririi nașterii
Domnului nostru Isus Cristos,
colectivul de redacție al Revistei
Speranța urează tuturor cititorilor ca
pacea și dragostea Domnului să fie
mereu în casele dumneavoastră.

DE CE A VENIT DOMNUL ISUS CRISTOS

PĂSTOR GELU BONDOR - Adelaide, SA

în lumea noastră?

Aș dori să privim la câteva motive datorită cărora a trebuit să vină Domnul Isus Cristos în lumea noastră.

1. „El va mântui pe poporul lui de păcatele sale” (Matei 1:21)

Domnul Isus a venit ca să mântuiască pe poporul Lui, să ne scape de păcate. De aceea creștinul nu-i bucuros când săvârșește un păcat, ci îl doare, deoarece Mântuitorul a murit pentru ca noi să nu mai păcătuim. Și dacă se

întâmplă, avem la Tatăl un mijlocitor, un avocat, noi trebuie să ne cerem iertare și să ne pocăim de păcat. Și aceasta să nu se transforme într-o rutină și să spunem că asta-i viața și oricum perfect n-o să fiu niciodată... Nu poți să spui așa ceva dacă privești la Cruce și vezi ce preț a plătit Domnul ca să ne scape de păcat, nu poți să spui așa ceva, ci te doare, și te doare pentru că privești în tine însuși și vezi că este păcat. Și Dumnezeu nu vrea doar să corecteze ceea ce fac, ci vrea să mă schimbe în întregime, să schimbe ceea ce sunt. Și ca să schimbe ceea ce sunt, a devenit El ceea ce am fost eu, pentru ca eu să fiu ceea ce este El. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21)

Noi nu avem o neprihănire a noastră, dar în El, cu El în noi, am devenit o făptură nouă, ne-am născut din nou, natura divină s-a unit cu natura omenească și se dezvoltă, prin credință, într-un vas de lut, într-un trup slab, păcătos, în care El crește iar noi ne micșorăm. La urmă partea aceasta divină pe care am acceptat-o în noi (Cristos în mine), aceasta va primi un trup nou. Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția cerurilor.

2. „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19:10)

Domnul Isus nu a venit doar ca să scape de păcate pe poporul Lui. A venit să scape tot ce era pierdut, ce a pierdut Adam în Grădina Edenului, cum era viața atunci, păcatul, și tot ce era odată. Domnul a venit să caute, să mântuiască tot ce era pierdut.

Nu suntem noi așa de buni ca să-L primim pe Domnul, El ne caută. Când noi suntem rătăciți în păcatele noastre, ca niște oi fără un păstor, El ne caută, ne găsește, ne atrage, ne cheamă, bate la ușa inimii, ne îndeamnă să răspundem chemării Lui și să-L căutăm și noi la rândul

nostru. „Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi.” (Ieremia 29:13,14a).

3. „În cer a avut loc un război...” (Apocalipsa 12:17)

Nu a venit doar pentru neamul omenesc. În cer a avut loc o luptă, Satana a spus minciuni la adresa lui Dumnezeu, s-a împotrivit lui Dumnezeu și a fost aruncat la pământ, a pierdut războiul acesta. Domnul Isus, în venirea Lui pe pământ, a avut ca scop și aceasta, să dea pe față minciunile lui Satan și să descopere caracterul Tatălui:

„Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu, și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Luca 11:27). Domnul Isus a venit să descopere caracterul Tatălui în fiii săi. Domnul Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14:9)

Când îl cauți pe Tatăl, atunci El ți se descoperă. În Galateni 1:15,16 apostolul Pavel vorbește despre viața lui și zice: „Când Dumnezeu a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său...” Este lucrarea lui Dumnezeu, este o descoperire pe care o primești, El îți descoperă cine este Isus.

4. „Prin urmare, a trebuit să Se asemine fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” (Evrei 2:17)

A trebuit, nu a fost altă cale, ci doar în acest mod „prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18). El S-a făcut om ca să poată fi ispitit pentru că Dumnezeu nu poate fi ispitit (Iacov 1:13). Ca să poată înțelege prin ce trecem noi când suntem ispitiți, a luat natura noastră ca să poată fi ispitit și să fie un preot milos.

5. „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-l vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi.” (Matei 1:23)

Dacă Dumnezeu este cu noi nu înseamnă că toate ne merg strălucit, că tot ce ți-ai pus în cap poți să faci pentru că Dumnezeu este cu tine. Dumnezeu este Dumnezeu, nu-L luăm noi și-L facem un mijloc prin care să ne putem atinge scopurile noastre. Nu este așa. Dumnezeu este cu tine în necazul tău, în problemele tale, în ceea ce simți, este cu tine prin ceea ce treci.

continuare la pag. 7

În ieslea din Efrata

În ieslea din Efrata, în grajdul plin de paie,
Te-ai învelit, Isuse, într-ale firii străie;
Și-n brațele Mariei Te-ai lăsat înfășat,
Ca să ajungi la urmă în Ghețimani legat.

La margine de lume, la colțul dintre vremuri,
Ai coborât, Isuse, pământul să-l cutremuri,
Nu ca un rege falnic, ci fiu de nevoiaș,
Și nu cu glas de-arhanghel, ci-n glas de copilaș.

Ai coborât, Isuse, cu vis de libertate,
În lumea-nlănțuită în patimi și păcate,
Dar primul glas al lumii a fost că nu Te vrea:
Cetatea era plină, nu era loc în ea.

Te-ai arătat în casa și-n țara cea mai dragă,
Într-un popor minune, ales din lumea-ntreagă.
Dar prin străini, pe drumuri, de mic te-au prigonit;
Chiar la ai Tăi venit-ai, și-ai Tăi nu Te-au primit.

Tu ne-ai adus, Isuse, iubirea cea mai dulce,
Iar noi cu ura noastră Te-am atârnat pe cruce.
Cu strigătul din Rama, și pragu-însângerat,
Și azi așa te-așteaptă Irozii din palat.

Știai că lumea noastră în ură se destramă,
Și totuși coborât-ai, înfășurat de-o mamă,
Ca să ne-arați iubirea cu care ne-ai iubit,
Și să Te lași pe cruce, în cuie răstignit.

Crăciunul

Noi n-am știut că-n noaptea-aceea rece,
La Betleem, în iesle, lângă boi,
Plângând, ni se naștea în grajd un Rege,
Din Cerul slavei coborât la noi.

Ni Te vestiseră demult bătrânii,
Și-n visul lor profeții Te-au văzut,
Te așteptau și robii și stăpânii,
Dar ai venit, și nu Te-am cunoscut.

De-atâtea ori, cu glasuri legănate,
Preoții ne citeau din sulul scris,
Și toți stăteam cu suflete furate
De dorul lui Iehova cel Promis.

Dar cine-ar fi putut atunci cunoaște
Că Tu, Mesia, așteptat din veac,
Vei coborî smerit și Te vei naște
Ca cel mai slab din oameni și sărac!

Credeam că ceru-n fulgere aprinse
Ne va orbi cu ochii Tăi de jar,
Când acolo, Tu Te naști pe paie-ntinse,
La pâlpâirea unui felinar!

Palatele erau și-așa prea multe,
Puteai găsi în ele pat curat,
Dar ai lăsat ciobanii să-ți asculte
Duiosul plâns, Copile minunat!

Tu, Creatorul lumilor de astre,
În paie, Doamne, să ajungi să stai?
Din tronul Tău, pe drumurile noastre,
Uitat și nici măcar un pat să n-ai?

Dar azi, când casele sunt pline,
Când toți sătui trăiesc în bogății,
Se mai gândește cineva la Tine,
Copile Sfânt, că iarăși ai să vii?

O, cum să nu! Isuse, ia privește:
Palatele Te-așteaptă luminos,
Și-mpodobită lumea pregătește
Și pentru Tine un Crăciun frumos...

Ți-au scos în frig, afară, lângă poartă,
Cumva pe-aicea iarăși de-ai să treci,
O iesle, ca să-mparți aceeași soartă,
În staul să Te naști, în paie reci!

Mielul

Costache Ioanid

L-au găsit mirați păstorii,
într-o iesle, înfășat.
Și, nestăvilind fiorii,
până se iviră zorii,
s-au rugat.

Iar apoi, când pe cărare
se-ntorceau sub roșii nori,
le punea o întrebare
mîntea lor neștiutoare
de păstori.

„Cum?“, părea un glas că-ngână.
„Fiul Slavei, tocmai El,
să Se nască în țărână,
pe pătuț de fân la stână,
ca un miel?...”

Nici o șoaptă din tărie.
Cerul sfânt părea ascuns.
Și-au trecut ani mulți, se știe,
când un glas dădu-n pustie
un răspuns:

„Iată Mielul fără pată,
Cel din staulul de oi,
Care-și frînge fără plată,
viața Lui nevinovată,
pentru noi!

Iată Mielul fără vină!
Miel tăcut și răbdător.
Azi e Mielul ce suspină,
măine-L vom vedea-n Lumină,
ca Păstor!”.

Era o noapte...

Sanja Cristea Tiberian

**Era o noapte limpede, curată,
Întinsă peste ceruri și pământ.
Foșnea prin iarba caldă, tremurată,
O adiere molcomă de vânt.**

**Dormeau adânc păstorii în câmpie
Și-n flori de vis gemeau încetișor.
Plutea-n văzduh parfum de iasomie
Și stelele vegheau asupra lor.**

**Într-o colibă mică, printre vite,
Având lumină-un bulgăre de seu,
S-au împlinit cuvintele vestite
Și S-a născut un Fiu de Dumnezeu.**

**Alai de îngeri l-au sfințit venirea,
Au coborât, s-au închinat la Cel
Sortit să ne aducă mântuirea,
Cristosul sfânt, iubit, Emanuel...**

**Trei crai veniți pentru-un copil anume,
Călăuziți de steaua din apus,
Sosiți străini din margine de lume
Tămâie, aur, smirnă l-au adus.**

**Treziți din somn se închinau păstorii
Și îngerii cântau în jurul lor.
Cu limbi de foc li se vestiră zorii:
Păstorii-aveau de-acuma un păstor...**

**Era o noapte limpede, curată,
Întinsă peste ceruri și pământ.
Când s-a-mplinit făgăduința dată
Și, Doamne, ni L-ai dat pe Fiul sfânt...**

Ușa rugăciunii

„Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” (Iacov 5:16)

În data de 24 Noiembrie, Prima Biserică Baptistă din Australia a avut o seară de părtășie în Cuvânt și rugăciune, prin ZOOM. A participat păstorul Paul Negruț, din România, care a avut un cuvânt de încurajare în privința stăruinței în rugăciune, bazat pe textul biblic din Iacov 5:16-18. Redăm secvențe din predică:

Păstor Paul Negruț

Lumea pe care am cunoscut-o până în Martie anul acesta a dispărut în câteva zile. S-a închis toată țara, s-au închis instituții, s-au închis restaurante, hoteluri, aeroporturi, și ne-am trezit peste noapte că nu ne putem aduna, toți împreună, nici la închinare la Biserică. O bună parte dintre lucrările pe care le-am putut face înainte de pandemie nu le mai putem face acum, călătorii misionare în diferite locuri din țară au încetat. Evanghelizările, cu sute sau mii de oameni care nu încăpeau în Biserici, uneori stăteau în curte sau în stradă, s-au oprit. Repetiții de cor, fanfară, seri de tineret și tabere, evenimente pe care Dumnezeu ni le-a îngăduit pentru o vreme, s-au oprit.

Când s-au oprit toate acestea pentru mulți dintre noi a fost ca un fel de șoc. Ni s-au luat toate... Oare am rămas cu ceva...? Când s-au închis atâtea uși a mai rămas vreo ușă deschisă? Citind Sfânta Scriptură, meditând la ceea ce ne spune apostolul Iacov, a mai rămas o ușă deschisă: ușa rugăciunii. Nici un fel de necazuri sau restricții nu pot închide ușa rugăciunii, care ne-a rămas larg deschisă, și este interesant că ușa aceasta ne dă acces la cea mai mare Putere din univers, este deschisă spre tronul

Harului lui Dumnezeu, și avem acces să stăm de vorbă cu Cel care conduce universul, care închide și nimeni nu poate deschide, care deschide și nimeni nu poate închide. Ceea ce este cel mai ciudat este că această ușă este puțin folosită, pe plan mondial, de multă vreme. În timp ce unii creștini petrec ceasuri în rugăciune, alții nu se roagă deloc, sau aproape deloc.

Iacov vine înaintea noastră și ne spune: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. El subliniază trei lucruri esențiale: eficiența rugăciunii, intensitatea rugăciunii și integritatea omului care se roagă.

Eficiența rugăciunii - Este atât de mare puterea rugăciunii cât este de mare Puterea Aceluia căruia ne rugăm. Și Dumnezeu nostru are toată Puterea în Cer și pe pământ, binecuvântat să fie Domnul nostru. Când noi ne rugăm, accesăm Puterea Celui care conduce tot universul, conduce istoria popoarelor, conduce Bisericele, familiile și viața fiecăruia dintre noi. Atât de mare este puterea Lui încât poate să mântuiască unul ca Saul din Tars, sau poate să mântuiască un păcătos ca mine sau ca fiecare dintre dumneavoastră, sau un om pe care nu-l bagă nimeni în seamă.

Atunci când accesăm puterea lui Dumnezeu, noi lucrăm împreună cu El la marile lucrări pe care El le face. În vremea aceasta suntem chemați să fim oameni ai rugăciunii. Ne putem ruga oriunde și în orice condiție ne aflăm: bolnavi sau sănătoși, acasă sau în călătorie, la orice oră din zi sau din noapte, în zile bune sau în zile grele - Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.

Familia Boleț în rugăciune

Intensitatea rugăciunii - La ora actuală este o înclăștare a întinericului împotriva Luminii, este o avalanșă a nelegiurii peste popoarele lumii, cum ne-ar fi fost greu să ne imaginăm în urmă cu treizeci, patruzeci de ani; totuși, cea mai mare putere din univers este a Domnului și Dumnezeului nostru. Nu suntem de partea celor învinși, ci suntem de partea celor care câștigă, dar suntem chemați să ne rugăm. Iacov spune să nu avem o rugăciune de pe vârful limbii, ci o rugăciune fierbinte. Ni s-au sărăcit rugăciunile. Intensitatea rugăciunii ne-o

ilustrează Domnul Isus când se roagă în Ghetsimani cu o intensitate atât de mare încât transpirația I se prefăce în picături de sânge. Este intensitatea femeii care are un pârâș și un judecător nedrept, și se roagă până biruiește împietrirea aceluia judecător, care de Dumnezeu nu se teme și de oameni nu se rușinează. Mare putere are rugăciunea fierbinte, o rugăciune care vine din adâncul inimii.

Integritatea omului care se roagă

Dar Iacov mai spune despre rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Cel care se roagă este neprihănit prin neprihănirea care se capătă prin credința în Cristos. Este neprihănirea în care ne îmbracă Domnul atunci când ne

întoarcem la El. Este neprihănirea care umblă în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Neprihănirea Domnului este cea care ne înfășoară, nu meritele noastre. Când Iacov vorbește despre această integritate, vorbește despre o rugăciune bazată și inspirată din Cuvântul lui Dumnezeu, nu bazată pe fanteziile noastre, sau pe baza unor planuri personale, ci sunt rugăciuni fundamentate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmistul spune: „*Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul*” (Psalm 66:18). Înaintea lui Dumnezeu mă duc în termenii Lui, nu în termenii mei, nu stabilesc eu regulile ci Stăpânul le stabilește. De aceea, neprihănirea, integritatea este starea cu care ne ducem înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Dacă lucrăm după Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu Își onorează Cuvântul.

Este vremea să redescoperim frumusețea, binecuvântarea, Harul de a intra în Sala Tonului și să-I cerem lui Dumnezeu să lucreze. Este vremea când s-au închis atâtea uși pentru lucrări frumoase care altădată s-au făcut, dar a rămas ușa rugăciunii. Este vremea pentru mântuirea celor nemântuiți, este vremea pentru pregătirea noastră în sfințenie, în umblare, în ascultare, pregătirea pentru venirea Domnului sau pentru plecarea noastră la El.

Să nu uităm că „*Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit*”.

DE CE A VENIT DOMNUL ISUS ÎN LUMEA NOASTRĂ

(continuare de la pag.3)

Păstor Gelu Bondor - Adelaide, SA

„*Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde.*” (Isaia 43:2. Atunci când ai o pierdere mare, El e cu tine. În furtună, oriunde am fi, noi nu suntem părăsiți. Dacă nu-l simți prezența, dacă nu-l vezi, asta nu-i un semn că nu te iubește, nu-i un semn că n-ai valoare în ochii Lui. În orice situație El este cu tine. Dacă ești în mijlocul furtunii, ce poți să vezi când vântul bate și e ceață și stropi de apă îți curg pe față... ce poți să vezi atunci? Aici este nevoie de credință - Dumnezeu este cu noi.

Dumnezeu vrea să locuiască în noi: „*Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: <Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu>*” (2 Corinteni 6:16).

Dumnezeu este cu noi, nu doar ca un musafir care vine și apoi pleacă, ci El locuiește în noi și cu noi: „*Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință*” (Efeseni 3:17).

Isus Cristos a venit ca să ne transforme, dându-ne promisiuni valoroase, pe care trebuie să le primim prin credință:

„*El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă*” (2 Petru 1:4).

Sunt multe alte aspecte și ramificații care vorbesc despre motivul pentru care a venit Domnul Isus Cristos în lumea noastră, și toate acestea ne aduc bucurie în sufletele noastre. Este o Vestă bună, Crăciunul este o sărbătoare de bucurie. Să ne bucurăm pentru că Dumnezeu a avut milă de noi și ne-a dat această Vestă bună. Să ne bucurăm în casele noastre, cu familiile noastre, căci:

Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul. Amin

Lumină de Crăciun

„Eu sunt Lumina lumii, cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric” (Ioan 8:12).

Luna aceasta sărbătorim evenimentul despre care profetul Isaia a proorocit cu secole înainte: „Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină. ... Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Isaia 9:2, 6).

Aceasta este perioada agitației și a nerăbdării, perioada lungilor și obositoarelor cumpărături. Este perioada în care oamenii inundă imensele centre comerciale, perioada listelor interminabile de produse ce trebuie căutate și a cadourilor pentru cei dragi, deși, dacă ne gândim bine, avem aproape tot ce ne trebuie. Este perioada bucuriei anticipate, însă adesea și o perioadă a singurătății și a întristării. Este o perioadă în care ne dorim, ca niciodată în timpul întregului an, lumină, căldură și ocrotire sufletească.

Aceasta, pe scurt, este perioada dinaintea Crăciunului. Ea a trebui să fie o vreme a bucuriei deoarece ne amintește de nașterea Domnului Isus Cristos, care a spus despre Sine Însuși: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric” (Ioan 8:12). Nu este așa? Lumina este cu atât mai mult apreciată atunci când întunericul pare să pună mai tare stăpânire peste lume. Atunci când este frig, căldura unei sobe este mult mai plăcută. La fel și în singurătate părtășia cu alții valorează mai mult. Ce am fi fără lumina soarelui, fără lumina lămpilor de pe stradă, sau chiar fără lumina unei lumânări care poate, oricât de firavă ar părea, să

străpungă întunericul? Ce ar fi marinarul fără farul de la țărmul mării, minerul fără lumina călăuzitoare a lămpii, ce ar face călătorul ud și înghețat fără focul care îl încălzește?

Fără lumină ne-am rătăci, am fi lipsiți de orientare, ne-am îndrepta către obstacole, ne-am pierde calea și am îngheța în noaptea rece. La fel ar fi și dacă nu am avea Crăciunul. Fără nașterea lui Isus Cristos, fără Lumina divină întrupată aici, pe pământ, ar fi o noapte continuă, solitară, fără speranță. Ceața deznădejdiei ar înfășura și ar cuprinde întreg pământul. Întunericul groazei ar acoperi totul și oamenii ar încremeni în frigul abandonării. Din fericire Crăciunul există, din fericire Isus Cristos s-a născut, iar noaptea a fost învinsă. Ceața groazei s-a ridicat, iar frigul abandonării a fost alungat prin prezența lui Dumnezeu.

Aprindem lumini de Crăciun, iar scopul acestora este să ne amintească de cel care a spus despre sine: „Eu sunt lumina Lumii!”. Citim cu bucurie în inimă istorisirea nașterii Sale, care trezește de fiecare dată nădejdea în noi, deoarece vedem că lumea nu l-a fost indiferentă lui Dumnezeu. El ne-a trimis ce avea mai bun, pe Fiul Său. Ne bucurăm de părtășia cu frații și îi aducem mulțumiri Domnului, cântând împreună spre gloria Lui.

În mijlocul anotimpului rece, inima noastră este caldă și plină de bucurie. Crăciunul este, fără îndoială, un motiv de mulțumire și fericire.

„Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul” (Luca 2: 10, 11).

Din arhiva fratelui senior Emil Căiță Mândră - 26 Octombrie 2020

LA MULȚI ANI ROMÂNIA!

Păstor Teofil Ciortuz

Știu că nu se pune un întreg popor într-o singură categorie comportamentală, dar, dacă este adevărat că excepțiile întăresc regula, atunci se poate creiona destul de bine un oarecare portret al românului; au făcut-o alții înaintea mea. Generalizări de tipul „*toți românii sunt...*” sunt incorecte și neadevărate, dar un bob de adevăr ar putea fi; n-or fi toți, dar poate că o bună parte dintre ei se încadrează în observația cu pricina.

Proverbele noastre românești ne pun înaintea o oglindă în care ne putem vedea cât de oacheși (sau ocoși) suntem ca neam. A avut grijă înțelepciunea populară să ne încondeieze atât de bine încât, citind aceste proverbe, nu se poate să nu te simți ca la Cimitirul Vesel de la Săpânța. Iată câteva proverbe limpezi ca apa Ozanei, în care putem vedea chipul neamului nostru, pe care depărtarea de țară, pentru cei aflați chiar la capătul lumii, și încă de decenii, nu a reușit să-l estompeze. Occidentul nu ne-a diluat ADN-ul, nu ne-am lăsat noi metehnele prin învecinarea cu englezii sau cu alte neamuri. Hei, „*sângele apă nu se face!*”, păi nu?

Bunăoară, românul este un tip religios, de aceea se roagă spunând „*Dă-mi, Doamne, mintea de pe urmă a românului!*”. Se vede

treaba că românul are două minți, una care funcționează la impulsul de moment, instinctiv, sare la concluzii fără prea multe gânduri, ca un latin neaoș, iar a doua minte este cea cu care cugetă după ce face boacăna, vorba lui Creangă, „*na-ți-o dreașă că ți-am frânt-o!*”.

În ceea ce privește relația cu semenii săi, românul vrea binele tuturor, mai ales când este vorba de capra vecinului. Este drept că rolul statului, în viziunea Conului Leonida al lui Caragiale, este „*ca tot românul să prospere*”, dar capra cu pricina face excepție. Ea „*și-a trăit traiul, și-a mâncat mălaiul*”, poate „*să dea colțul*”, sau, cum se zicea mai demult, „*să dea ortul popii*”.

Românul este expert în creșterea copiilor, în special a copiilor altora. Vorbe precum „*de-ai fi tu copilul meu, ce ți-aș face!*” arată că românul este specialist în psihologia copilului. Proverbe precum „*Nuielușa de alun face băiețelul bun*” ne-au călăuzit părinții în aplicarea celor mai tradiționale metode de educație. Poate de aceea am ieșit, noi românii, „*buni de pus la rană*”, sau „*pita lui Dumnezeu*”!

Noi suntem oameni bisericoși, deși unii dintre semenii noștri „*nu prea sunt duși pe la biserică*” mai mult decât în cele trei mari ocazii din viață, și anume la botez (când i-au tăiat nașii moțul), la nuntă (când popa i-a pus pirostriile) și la înmormântare (când a fost trimis la loc de verdeață). La noi faptul că suntem bisericoși se vede în felul în care vorbim și ne comportăm. Bătrânului care nu

prea aude îi spunem fălos că „*popa nu cântă psaltirea de două ori pentru o babă surdă*”, iar copilului care merge la școală îi spunem să „*stea ca sfinții în bancă, altfel îl vede pe cel necurat*”. Teologia populară este în sângele nostru, ce mai, suntem beton!

Lăsând gluma la o parte, din păcate, prea des se aud la noi vorbe precum „*unde-au mers ai mei, acolo m-oi duce și eu*” sau „*n-am dat în cap la nimeni, n-am spart casa nimănui*”. Sărman popor, nu știi oare că „*Să nu ucizi*” și „*Să nu preacurvești*” sunt doar două dintre multele porunci dumnezeiești? Pruncii nenăscuți și avortați nu sunt uciși? Mintea spurcată de gânduri imorale și bancurile murdare nu sunt oare dovezi că poporul nostru are nevoie urgentă de mântuire, unul câte unul, român după român? „*Doamne, miluiește-ne pre noi după mare mila Ta!*” În acest sens, bine spune imnul nostru național, „*Deșteaptă-te, române!*”. Ne vom deștepta oare ca să ne întoarcem cu fața spre Dumnezeu?

LA MULȚI ANI, ROMÂNIA!

Binecuvântări la Biserica Baptistă Română - Perth, WA

În data de 18 Octombrie 2020 familia Georgică și Sefora Apostol din Albany, l-au adus la binecuvântare pe micuțul lor, David George. Ei au fost însoțiți de cea mai mare parte a familiei Valcan, și ocazia aceasta ne-a prilejuit o mare bucurie tuturor celor prezenți. Ca și în Biserică, la masa care a urmat, au fost prezenți peste o sută de persoane. Dăm slavă Domnului pentru clipele de cer pe care le-am trăit.

La 8 Noiembrie, bucuria ne-a fost reînnoită când Doru și Nadia Drăgan au adus-o la binecuvântare pe micuța lor, Sophia Drăgan. Aceștia au fost însoțiți de buncii și o parte din rudele lor care fac parte din Biserica Penticostală Română din Perth. Părtășia din Biserică s-a continuat cu un *lunch* copios. Actul binecuvântării a fost îndeplinit, în ambele cazuri, de fratele păstor Ioan Bușan. Corul, de asemenea, a fost la înălțime.

Soli deo gloria.

Sora Lidia Crișan

Păstor Teofil Ciortuz

B. A doua imagine - Judecata celor fără rodiri bune

Aici Ioan Botezătorul folosește imaginea securii înfiptă la rădăcina copacului. Poate nu ești un om rău, poate în natura ta ești un om bun, omenos. Dar aici Ioan vorbește despre cei cu roade. Toți avem un fel de rod, orice pom rodește o roadă, fie că este un plop care face mătisoarii aceia; are și el roada lui, dar la ce folosește? La nimic. Dar pomii roditori trebuie să aibă roadă bună. La sfârșit, când va veni Domnul Isus Cristos, El va face distincția între pomii cu roadă bună și cei cu roadă rea. Pomii care au avut o roadă rea vor fi tăiați și aruncați în foc. Ioan Botezătorul spune aici că va fi o judecată și va fi și o aruncare în foc despre care Biblia spune că nu se stinge niciodată.

„Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face rod bun va fi tăiat și aruncat în foc” (Matei 3:10). Acesta este principiul rodirii, prezent în multe locuri în Biblie: pomul îl cunoști după roadele lui, pe om îl cunoști după fapte. Acest principiu se aplică tuturor. Noi toți va trebui să stăm în fața lui Dumnezeu la judecata de apoi. Deci când vorbim despre revenirea Domnului Isus Cristos să nu facem greșeala să spunem: eu sunt scutit. Nu, ci toți va trebui să dăm socoteală de roada pe care am adus-o. A trecut destulă vreme, un pom nu rodește peste noapte, este lăsat ani de zile, dar dacă după doi, trei ani nu rodește, atunci este ceva problemă cu el. De ce să cuprindă pământul degeaba, spune Domnul Isus în pilda Sa. Stăpânul s-a îngrijit de el, i-a pus gunoi la rădăcină, a făcut tot ce trebuia, dar dacă nu face roadă bună, atunci trebuie tăiat și aruncat în foc. Ceea ce spune Duhul Sfânt prin Ioan Botezătorul este că la a doua venire a Domnului Isus va fi o separare între cei care fac roadă rea și cei care fac roadă bună. Cele două roade le găsim în Galateni capitolul 5 - roada firii pământești, care înseamnă tot ce este păcat în trăirea noastră, și roada Duhului, adică tot ceea ce înseamnă sfințenie.

„Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face rod bun va fi tăiat și aruncat în foc.” (Matei 3:10)

La predica lui Ioan „Noroadele îl întrebau și ziceau: <Atunci ce trebuie să facem?>. Drept răspuns, el le zicea: <Cine are două haine să împartă cu cine n-are niciuna; și cine are de mâncare să facă la fel>” (Luca 3:10,11).

Poporul știa că atunci când faci roadă, faci ceva, nu dai doar din buze: „sunt și eu un creștin”, trebuie să faci ceva, și ei întreabă, iar Ioan le răspunde ce trebuie să facă: cine are să dea și la alții. Aici este vorba despre relația cu cei dinafară, cu cei lipsiți. Deci, un fel concret prin care ne arătăm roada noastră este grija față de cei mai slabi, mai neînsemnați decât noi, care sunt mai săraci, care nu au cât avem noi. Este foarte ușor să-i condamni și să spui: „Dar de ce nu are? Pentru că și-a băut banii, pentru că i-a dat pe droguri, etc”. Dar omul care vrea să ajute pe cineva, omul care are roada aceasta nu uită că Dumnezeu ne-a învățat să dăruim: „Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși!” (Eclesiastul 11:1). Este o roadă foarte concretă. Fratele Domnului, Iacov, spune același lucru: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele și unul dintre voi le zice:

<Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!> fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?".

Oare poate credința aceasta să mântuiască?

Răspunsul este: Nu!

La Ioan „Au venit și niște vameși să fie botezați și i-au zis: <Învățătorule, noi ce trebuie să facem?>. El le-a răspuns: <Să nu cereți nimic mai mult peste ce v-a fost poruncit să luați>” (Luca 3:12,13).

Cu alte cuvinte să nu fie corupți, necinstiți în slujba lor. Prin muncă cinstită trebuie să-ți câștigi existența. O roadă a omului neprihănit este corectitudinea.

De asemenea „Niște ostași îl întrebau și ei și ziceau: <Dar noi ce trebuie să facem?>. El le-a răspuns: <Să nu stoarceți nimic de la nimeni prin amenințări, nici să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulțumiți cu lefurile voastre>” (Luca 3:14).

Principiul acesta al pomului, al securii și al focului de la urmă se aplică în privința faptelor noastre, roadelor noastre. Și dacă roada noastră este apreciată de Dumnezeu, vom fi răsplătiți. Dacă roada noastră este păcătoasă, Dumnezeu, la judecata de apoi va face o distincție foarte clară între felul în care am rodit în lumea aceasta.

Ioan Botezătorul continuă: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11). Vedem aici smerenia omului lui Dumnezeu, umilința lui. Diavolul este mândru, nu se poate smeri. Ioan Botezătorul îndreaptă privirea spre Domnul Isus Cristos. Biblia spune că Dumnezeu a dat toată judecata Fiului. El este Cel care a fost pe pământ, știe cum suntem ispitiți și ne cunoaște în amănunțime. El ne va face judecata, exact cum a spus în pildele Sale - cu smochinul care nu a rodit, cu măslinul fără roadă, cu smochinul blestemat. Avem în Evanghelia după Matei material extraordinar de mult pentru a înțelege principiile judecății lui Dumnezeu.

C. A treia imagine - judecata ultimei separări

Aici este vorba de separarea dintre grâu și pleavă:

„Acela își are lopata în mână, își va curăți cu desăvârșire aria și își va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3:12).

Aceasta este separarea finală, pe care o va face Domnul Isus la venirea Lui. Acum suntem amestecați, suntem toți împreună, nu se vede diferența că cineva să fie ca grâul și altcineva ca neghina. Slujitorii din această pildă au spus: „Doamne, să mergem să smulgem neghina?”. Stăpânul spune: „Nu, ca nu cumva să smulgeți și grâul odată cu neghina, la urmă se va face separarea”. Este vorba de marea separare care se va produce la venirea Domnului Isus Cristos. El va curăți cu desăvârșire aria. Își va strânge grâul în grânar, în locul în care se păstrează valoarea, dar

pleava care nu are valoare, pe care o spulberă vântul, care nu e bună de nimic, o va arde într-un foc care nu se stinge (Psalm 1:3,4).

Este și un alt principiu, al utilității. Oamenii lui Dumnezeu sunt oameni utili, oameni de pus la rană. Aceștia sunt oameni ai rugăciunii, care te susțin și te ajută cu tot ce pot. Sunt oameni în care Dumnezeu a pus bunătate divină, buni pentru orice lucrare bună, puși în slujba lui Dumnezeu. Pe când cei răi nu sunt buni de nimic, ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul.

(continuare în ediția următoare)

Reamintim cititorilor Revistei Speranța că se apropie timpul pentru reînnoirea a abonamentelor.

Vă rugăm să luați detalii de la corespondenții din fiecare Biserică sau direct la adresa:

sperantaus@gmail.com.

Costul unui abonament pe durata de un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport, unde este cazul.

Cu ajutorul Domnului, distribuirea va funcționa mai bine în anul viitor, după ce vom ieși cu bine, prin mila Domnului, din această pandemie.

Mă numesc Sârbu Ana, sunt soția păstorului Sârbu Petru și mama a 5 copii biologici și 17 copii orfani din satul *Horjești*, Republica Moldova. Pentru mine copiii sunt cea mai mare bogăție pe care mi-a dat-o Dumnezeu, și ca moștenire vreau să le las credința în Domnul Isus Cristos. Deși nu suntem vrednici, Dumnezeu a rânduit ca în mijlocul acestei lumi să avem parte de momente frumoase și clipe de binecuvântare, iar pentru cei mai mulți dintre noi, mai devreme sau mai târziu vin și zilele de negură, de furtună și încercare. Viața mea nu a fost numai roz, au fost momente când am crezut că sunt uitată de toți, dar nu m-am îndoit niciodată de prezența și puterea lui Dumnezeu. Din experiența mea de viață am învățat că acolo unde nu poate omul, intervine Domnul și că doar El poate șterge lacrimile ce străpung inima!

În prezent îmi pare că trăim poate cele mai ciudate timpuri din istoria omenirii. Evenimentele se desfășoară cu repeziciune. Anul 2020 a dat startul unor fenomene dezastruoase, cum au fost incendiile din Australia, invazia cu lăcuste în Africa, urmând apoi și știrile despre Covid-19. Închiderea Bisericilor a fost o lovitură mare pentru noi, dar nu am lăsat garda jos, am început orele de adunare prin *Skype*. La început am fost conectați mulți, apoi cu timpul eram tot mai puțini. Vedeam cum dragostea frățească, dragostea de cuvântul Domnului se răcea. Vedem cum Scriptura se împlinesc sub ochii noștri și anume că „dragostea multora se va răci” și „pe alocuri vor fi ciumi, boli și foamete”. După perioada de carantină am început din nou adunările în Biserică, dar cu unele restricții. Multe Biserici și-au sistat orele, adunându-se doar odată în săptămână. Noi, cei din Biserica de la *Horjești* și *Ciadâr* nu am fost de acord să oprim nici

una din orele de adunare. Ne adunăm regulat, doar că unele persoane nu respectau restricțiile puse de autorități (purtarea măștii...)

Și așa treceau zilele... În una din ele, mergând să îngrijească animalele, fiul nostru mai mic, Petrică, a călcat cu piciorul într-un cui și l-am dus la spital, iar medicii noștri incompetenți, nu i-au acordat ajutorul necesar și s-a produs infecție la picior, iar de la picior infecția s-a dezvoltat în tot organismul. Medicii de la noi ne-au spus că nu mai dau șanse ca piciorul să fie salvat. Durerea fiului se dublase, avea durere insuportabilă atât trupească cât și sufletească. Noi nu încetam să înălțăm strigăte cu post și rugăciune la tronul de slavă a lui Dumnezeu, ca El să dea vindecare copilului nostru, și Domnul ne-a ascultat rugăciunile. Atunci un medic cunoscut ne-a făcut legătură cu un medic chirurg din orașul Chișinău, la 80 de kilometri de casă. La miezul nopții am mers la acest medic, Andrei, și slăvit să fie Domnul că a lucrat așa minunat prin mâna acestui medic și a salvat și viața și piciorul băiatului nostru. Fiul nostru spunea că Domnul pe cine iubește îl mustră și îl pedepsește, dar noi știm că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Domnul. Atunci nu înțelegeam de ce este așa, acum înțeleg mai bine.

Și cum se spune în popor că „nenorocirile nu vin niciodată singure, ele se țin lanț”, așa a fost și în familia noastră. De fapt, necazul și suferința sunt partea credinciosului pe pământ. Domnul ne-a trecut prin multe încercări... dar aceasta care a urmat ne-a sfâșiat inimile, ne-a testat puterea credinței noastre, ne-a smerit, ne-a desăvârșit credința, ne-a reaprins dorința slavei viitoare și ne-a învățat să apreciem fiecare binecuvântare. Dumnezeu a îngăduit cuptorul cu un scop și anume, să învățăm și să înțelegem cu adevărat prețul vieții...

Era dimineață și ca de obicei am început ziua cu rugăciune și un cuvânt din partea Domnului. Era o zi obișnuită, nimic nu prevestea un început de durere, însă seara, Petrică, soțul meu, s-a simțit rău. Termometrul arata 37.8°C, avea febră. La început am crezut că este o simplă răceală, după care starea s-a agravat. Febra s-a ridicat până la 39°C, îl durea capul și tot corpul, și amețea. Din cauza că nu avea poftă de mâncare, organismul era slăbit și nu avea putere nici să meargă. Această stare a durat două săptămâni, tot agravându-se. În tot acest timp noi am făcut multe analize de sânge și am urmat diferite tratamente. Din toate acestea a rezultat că avea infecție renală, fiindcă Petrică are doar un rinichi. Când am mers la medicul de familie nu ne-a permis să intrăm în spital, am stat afară în fața spitalului. Toți se uitau la noi ca la niște criminali. Medicul spunea că este posibil să fie infectat cu Covid și imediat a sunat echipa specială pentru detectarea celor cu Covid. După un timp de așteptare lângă spital, a venit asistența medicală îmbrăcată în echipamente speciale și când ne-au interogat și au analizat starea de sănătate a lui Petrică nu au dorit să ne facă testul de Covid, deoarece ei spuneau că persoanele infectate au alte simptome și că Petrică este imposibil să aibă Covid. Ne-au trimis acasă și ne-au asigurat că totul o să fie bine. Însă rugăciunile noastre nu au încetat să fie înălțate către Medicul nostru Suprem. Ne-am bucurat că în necaz Domnul era cu noi și am primit această veste bună. Doar că după tratamentele urmate starea lui Petrică s-a agravat și mai mult. Nu știam unde să mergem și ce să mai facem, nimeni nu ne primea. Știam că doar la Domnul putem merge cu durerea și suferința noastră. Atunci ne-am amintit de medicul Andrei, care l-a tratat pe fiul nostru. L-am sunat și ne-a chemat la el la spital. Chiar în acel moment ne-am urcat în mașină, ne-am încredințat viețile în mâna Domnului și am plecat. Ajunși la spital ușile erau închise, nu ne-au permis să intrăm până când medicul a ieșit din spital și l-a luat doar pe Petrică cu el înăuntru. Atunci am fost cuprinsă de o frică, inima a început să tremure, jumătatea pe care mi-a dat-o Domnul nu era lângă mine. Cu trupul nu era, dar gândurile și sentimentele noastre erau împreună.

(continuare în ediția următoare)

MIRACOLUL DE CRĂCIUN PETRECUT ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

<https://adevarul.ro/>

La data de 28 iulie 1914 a început Primul Război Mondial. După câteva luni în care au avut loc bătălii sângeroase, în decembrie 1914, cele două armate beligerante de pe frontul de vest au luat decizia de a înceta focul și a sărbători Crăciunul. Circa 100.000 de militari francezi, britanici și nemți au petrecut împreună.

În presa vremii s-a menționat faptul că militarii s-au înțeles rapid pentru a respecta această importantă sărbătoare creștină. Pe lângă faptul că au oprit focul, soldații din ambele tabere s-au deplasat în zona neutră unde s-au felicitat. În plus, ei și-au făcut și cadouri constând în alimente, băuturi alcoolice și țigări. Astfel de întâlniri au avut loc și pe frontul de est între austrieci și ruși.

„Un lucru cu totul deosebit s-a întâmplat. Unii germani au ieșit cu mâinile ridicate și au început să-și ia unii dintre răniții lor, așa că am ieșit și noi imediat din tranșeele noastre și am început de asemenea să ne aducem și noi răniții noștri. Germanii apoi ne-au făcut semn și o parte din noi ne-am îndreptat spre ei și am vorbit cu ei, ne-au ajutat să ne îngropăm morții. Acest lucru a durat toată dimineața și am vorbit cu mai mulți dintre aceștia și trebuie să spun că păreau oameni formidabili”, povestea și locotenentul Geoffrey Heinekey.

Armistițiul a încetat înainte de Anul Nou, când căpitanul James Dunn a tras trei focuri de armă în aer, iar germanii au răspuns cu două focuri. Mulți soldați au fost atunci amenințați că vor fi executați, deoarece refuzau să se întoarcă pe front. În cele din urmă, luptele au fost reluate între cele două părți, luând sfârșit totul în 1918.

Australia -
11 Noiembrie 2020

Comemorarea eroilor din PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Se împlinesc 102 ani de la armistițiul care a pus capăt primului război mondial în 1918 - dar serviciul național anual al Zilei Memoriei arată puțin diferit anul acesta.

Ținut la *Memorialul de război din Canberra*, programul serviciului a fost modificat pentru a respecta restricțiile impuse de coronavirus. Doar un număr limitat de oaspeți au putut participa, inclusiv bărbați și femei din Serviciul militar, politicieni și demnitari.

Făcând o paralelă între conflictele din străinătate și COVID-19, caporalul *Daniel Keighran* a îndemnat australienii să onoreze eroii Australiei:

„Este datoria noastră de a-i onora pe cei pe care-i iubim. Asta înseamnă să ne amintim de tot ceea ce am pierdut, inclusiv de peste 102.000 de australieni care nu s-au mai întors acasă din război. Nu trebuie să uităm niciodată sacrificiul lor.”

Lest we forget

Colinde, colinde, colinde, colinde

Colindăm biruitori - Alin și Florina Jivan & Andrei și Camelia Ciurdaș

Bună seara, oameni buni!

Bună seara oameni buni,
Am venit să colindăm,
Am venit cu bucurie
Gânduri bune să urăm.

Că-ntr-o seară ca aceasta
S-a născut Isus Cristos.
Pe pământ la oameni a venit.
Cerul cu pământul s-a unit.

Bună seara oameni buni,
Am venit din depărtare,
Am venit cu drag la voi
Să v-aducem Vestea mare.

Bună seara, oameni buni,
Vă dorim doar sănătate
Să iubiți chiar pe dușmani,
Să umblați după dreptate.

Bună seara oameni buni,
Pe Isus să îl slujiți
Depărtându-vă de rău,
Să fiți pururi oameni sfinți.

Bună seara oameni buni,
De-aici mergem mai departe,
Vrem cu drag și noi să ducem
Vestea bună-n alte sate.

O ce veste minunată!

O ce veste minunată,
În fiecare an cântăm,
Ieșim pe străzi și colindăm
Cu bucurie, cu bucurie.
Dintr-un sat, din Betleem
Până la noi în cartier
Toți au să știe,
Ce bucurie!

Ce bucurie, ce bucurie
S-a născut Prințul Păcii, Isus
Cristos.
Ce bucurie, ce bucurie
Slava lui Dumnezeu este cu noi.
Ce bucurie, ce bucurie
Astăzi noi colindăm biruitori.

El nu mai este copilăș
Umil, sărac într-un sălaș
El este Rege, El este Rege
Deschideți astăzi porțile
Lăsați să intre Regele
Cu mântuire, cu mântuire.

Peste țara umbrei morții
O lumină a răsărit,
Și cei prinși în întuneric
La lumină au ieșit.
Moartea crudă a fost învinsă,
Cel născut e Dumnezeu!
Slavă Lui pe veci în Ceruri,
Pace printre pământeni.

UMBLAREA CREȘTINULUI PE URMELE DOMNULUI ISUS (continuare)

Păstor Daniel P. Nicolici - Biserica Baptistă Speranța - Melbourne

„Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.” (Evrei 12:1-3)

Doaă vieți, două familii...

Să privim cum Istoria omenirii arată două căi, două categorii de oameni la care privește norul nevăzut de martori. Punctul de despărțire, sau am putea spune, de începere a celor două căi, este păcatul. Primul păcat din grădina Edenului a deschis această dramă în care unii, cei puțini, îl aleg pe Dumnezeu iar alții, cei mulți, aleg păcatul și implicit consecințele păcatului. Dacă aducem această expresie la textul citit, putem spune că unii aleg să-L urmeze pe Isus Cristos, iar alții aleg să urmeze o cale largă, care nu-L are pe Cristos.

Este semnificativ să privim în Cuvântul Lui Dumnezeu pentru a fi motivați în alegeri.

Adam și Eva au avut primul născut și l-au numit Cain. Numele, în timpul acela, exprima esența sau simbolul a ceea ce reprezintă persoana. Cain însemnează „cel creat de mine”. Adam și Eva sunt imediat după păcat și plecarea din grădina Edenului. Adam și Eva aleg calea proprie de a fi ca Dumnezeu prin alternative. Adam și Eva reprezintă expresia alegerii lor de a deveni creatori ca Dumnezeu, iar Cain este rezultatul creației lor, fiind parte din falimentul lor, iar mai târziu, nu numai numele Cain, dar și faptele lui Cain vor trimite acest mesaj. Cain ajunge să dezvolte împotrivire și ruperea relației cu Dumnezeu. După crima comisă împotriva fratelui sau Abel, vedem cum Cain pleacă din fața lui Dumnezeu. Cain alege altă cale. Este semnificativ să vedem particularitățile căii lui Cain și a urmașilor lui.

Adam și Eva trăiesc cumva falimentul lor în viața băiatului lor Cain. De multe ori ne regăsim în biruințele sau falimentele copiilor noștri. De multe ori alegerile de astăzi vor avea repercusiuni mâine. Adam și Eva au un alt băiat și îi pun numele Set, care însemnează „înlocuitorul lui Abel” sau „dăruit” de Dumnezeu.

Viața lui Cain și a urmașilor lui are amprenta să creeze ei ceva, dar despărțiți de Dumnezeu. Gloria sau onoarea mereu se îndreaptă spre om și relația de pe verticală coboară la relația doar pe orizontală. Omul devine de importanță vitală și Dumnezeu apare cumva în competiție cu el.

Tiparul acestor alegeri va deschide calea largă – este semnificativ textul din Geneza 4:16: „*Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden*”. Oamenii care își centrează alegerile vieții și creativitatea în ei înșiși, fără relația cu Dumnezeu, vor ieși din Fața Domnului. Spiritul acesta de a scoate în evidență ce este omul, ce creează omul, ce abilități și importanță are omul în el însuși, acest spirit, mai devreme sau mai târziu, va dezvolta mândrie de sine și va pleca din fața Domnului.

Cain are un fiu și îi pune numele Enoh. Cain zidește o cetate și îi pune numele Enoh, numele copilului său. Ar trebui să fim avertizați de această alegere a omului care pleacă din fața Domnului. Tiparul acestui om va scoate în evidență creația lui, ambiția lui, abilitățile și puterea de manipulare asupra celorlalți, ca să servească intereselor lui Cain. Cain ajunge creator... ca Dumnezeu... și vrea să consolideze cetatea cu numele fiului lui.

Este important să privim la celălalt fiu a lui Adam și al Evei - la Set, la cel care a fost dăruit de Dumnezeu să-l înlocuiască pe Abel. Set are și el un fiu și îi pune numele Enos. Citez din Geneza 4:26: „*Lui Set i s-a născut și lui un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului*”. Doi oameni, chiar frați: Cain și Set – unul vrea să trimită mesaj oamenilor că el este cineva și că atunci când oamenii îl privesc, să vadă cât de important este

Cain. Să vadă cât de important și cât de mult își amintesc oamenii de Cain, de creativitatea lui, de ideile lui. Cain vrea să transmită pe orice cale superioritatea lui, ca oamenii să nu-l uite, dacă se poate, oamenii să-i facă statuie. Acest tip de manifestare vorbește totdeauna despre ei, despre istoria lor, despre cetatea lor, despre familia lor.

Set alege altceva, Set alege să folosească tot ce are ca oamenii să-L vadă și să-L caute pe Dumnezeu. Două vieți și două familii – aparent neamuri. O familie alege să scoată în evidență numele și creația lor, altă familie alege să trimită mesaj că oamenii pot uita numele lor, însă este extrem de important ca oamenii să cheme și să nu uite Numele Domnului.

În familia și urmașii lui Cain, numele Domnului nu are loc de numele lor. Numele familiei lui Cain este prea important ca să-l facă loc numelui Domnului. În familia și urmașii lui Cain totul este plin de istoria și realizarea familiei, și nu mai este timp de discuții despre ceea ce este Dumnezeu.

Set și familia lui alege altă cale. Set vrea să folosească orice ocazie ca oamenii să știe cât mai puțin de el și cât mai mult de Dumnezeu. Dacă întrebai de numele lui Cain, primeai repede răspunsul că el este creația părinților lui – aceasta însemna Cain. Imediat, din numele lui, urma ceea ce a creat el, pe fiul lui și cetatea lui. Dacă întrebai de Set, imediat primeai răspunsul că Set este înlocuitorul lui Abel, cel dăruit de Dumnezeu, și imediat vorbea de Dumnezeu. Când Enos s-a născut, Set a continuat să vorbească de Dumnezeu și apare o altă cale – Cuvântul ne spune că atunci oamenii au căutat Numele Domnului.

Dragii mei acestea sunt cele două spirite care operează și astăzi în lume. Am citit în Evrei 12 și am putut vedea chemarea pentru copiii lui Dumnezeu născuți din nou. Cain și Set au fost frați. Unul atrage atenția asupra lui însuși, altul mereu îl arată pe Dumnezeu. Cele mai mari tragedii în Biserici au plecat de la cine să ia gloria, cine să conducă, al cui nume să fie în spatele hotărârilor. Când Cain a fost amenințat că Abel îi face competiție, soluția a venit repede – *îl omor!* Cain și alegerile lui aduc amprenta afirmării de sine. Set și alegerile lui aduc mesaj clar că oamenii pot să uite numele lor și al familiei lor, însă cu orice chip să nu uite Numele Domnului.

Semnificative sunt toate alegerile și urmașii din aceste două familii, care ar trebui să trezească atenția sufletului copiilor lui Dumnezeu. Industria, uneltele, arta, muzica începe pe linia lui Cain, și spiritul imediat

al acestor practici este să scoată în evidență omul și creația, afirmarea omului. Calea cealaltă aduce spiritul dezbrăcării de sine, umilința în scopul ca Dumnezeu să fie totul, și aceasta este calea lui Set.

Cuvântul lui Dumnezeu ni-L prezintă pe Domnul Isus venit în spiritul acesta. Blândețea și smerenia Domnului Isus sunt caracteristicile spiritului Cristic. În Matei 11:28-30 Domnul Isus Însuși ne spune: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară*”.

Dragii mei, vă rog observați că și în Evrei 12:1-3, precum și în Matei 11:28-30, chemarea pentru credincioși este de participare, de a urma zilnic exemplul vieții Domnului Isus. Credincioșii sunt chemați la a disprețui rușinea, la suferința crucii și tragerea la jug împreună cu Domnul Isus. Mulți ar vrea, iar unii cred că Domnul Isus a tras la jug, a suferit, iar acum șade pe scaunul de domnie, la dreapta lui Dumnezeu, și noi automat vom ajunge acolo. Drumul spre locul unde Domnul Isus ne așteaptă, din contextul Cuvântului, duce prin locul unde a suferit Domnul Isus. Mai mult, când mă văd oamenii că trag la jug cu Domnul Isus ar trebui să manifest mesajul că este mare onoare să fie Domnul Isus lângă mine. Am avut ocazia să vizitez bolnavi cu emoția că nu-i ușor să încurajezi pe cineva care de mulți ani suferă. Am plecat de la ei fără să încurajez eu, de fapt ei m-au încurajat spunându-mi cum Domnul Isus a fost lângă ei toți acești ani. Nu cât au suferit ei, ci cât de mult i-a întărit Domnul Isus și a stat lângă ei.

Dragii mei, am analizat două spirite care vor să se manifeste în viața oamenilor. Domnul Isus vrea să dezvolte spiritul Lui, manifestarea Lui, în esență este Duhul Sfânt în duhul nostru. Când vine Duhul Sfânt în noi, vine blândețea, smerenia și bunătatea Domnului Isus. Dacă cineva întreabă cum știi dacă ai Duhul Sfânt, este ușor să răspunzi : „*Am primit blândețea Domnului Isus, am primit smerenia Domnului Isus, am primit bunătatea Domnului Isus. Mai mult, simt că m-am golit, și continui să mă golesc de mine, de numele meu, de mândria mea, de ambiții și afirmări, iar numele Domnului este tot mai central. Am ajuns un nimic, am ajuns un zero firesc, dar este Unul în fața zeroului, asta îmi este valoarea și aspir permanent spre zero pentru ca Unul să crească*”.

Spiritul lui Cristos îl atinge pe Ioan Botezătorul, care aduce vestita revelație: „*El, Cristos trebuie să crească, iar eu să mă micșorez*”.

Biserica Pentecostală Philadelphia - Melbourne - Binecuvântare

Păstor Gabi Izsak

Ziua de duminică 15 Noiembrie, a fost o zi de sărbătoare pentru *Biserica Philadelphia*. Fiind ziua Domnului, ne-am închinat, atât dimineața (10am) cât și seara (6pm) împreună cu toți cei care au urmărit programul de slujire al Bisericii în mediul *on line*, pe canalul *YouTube* și *Facebook Philadelphia*.

În cadrul slujirii de dimineață, pe lângă timpul de rugăciune, am avut un serviciu divin de *Binecuvântare copii*.

Familia Marin Raul și Estera

Familia Radu Beni și Sarah, o familie tânără a Bisericii noastre, a venit în Casa lui Dumnezeu cu cel de al cincilea copil, cu numele de David Jeremiah, un băiețel cu nume providențial.

Mesajul, la acest serviciu divin special, a fost adus de fratele păstor Gabi Izsak și a fost inspirat din Psalmul 78:1-8 „**Importanța investiției prin învățare a copiilor**”.

Din generație în generație trebuie transmis Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca toți să caute să dezvolte o relație sinceră și corectă cu Domnul: „*El a pus o mărturie în Iacov, a dat o Lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor, pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui*” (Psalm 78:5-7).

Cunoașterea lui Dumnezeu este esențială, vitală pentru fiecare generație de oameni; ea dă prosperitate spirituală și vitalitate, ajută la dezvoltarea unei atitudini corecte față de El: „*nu vom ascunde de copiii lor, ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut.*” Psalmul 78:4

Cuvântul de binecuvântare din Numeri 6:22-27 și rugăciunea a fost rostită de păstorul coordonator al Bisericii, fr. Gabi Izsak, iar Serviciul divin s-a încheiat cu o rugăciune rostită de fr. Mihai Ciobanu, bunicul micuțului David Jeremiah. La această slujbă specială au participat și străbunii, fam. Damian Ioan și Marcela. Slăvim pe Domnul pentru harul Său minunat manifestat față de noi în toată această perioadă marcată de pandemia COVID 19.

„Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin”.
Romani 11:36

Păstor Gabi Izsak

Calendar

Urare de Crăciun

Alexandru Marius

De Crăciun, noi vă dorim
Să fiți plini de strălucire,
Să aveți sufletul plin
De pace și fericire.

Pruncul Sfânt, Domnul Isus
Să vă pună-n inimi Pace,
Și din slăvilă de sus
În Lumină să vă-mbrace.

Întotdeauna pe cărare,
În bezna nopții să fiți far,
Pământului să îi fiți sare,
Să fiți copleșiți de Har.

Iar pe fețe să se vadă
Zâmbetul și bucuria,
Lumea-ntreaga să-nțeleagă
Că-n voi s-a născut Mesia!

Urare

Speranța și prietenii

Am venit din depărtare
Să v-aducem o urare
Și un dar la fiecare.
Să aveți un an frumos
Și-o viață cu folos,
Viață cu Domnul Cristos.

Har și pace vă dorim,
Bucurie și alin
Și credință pe deplin.
Îndurarea Domnului,
Binecuvântarea Lui,
Și arvuna Cerului.

Astăzi noi v-am colindat,
Sfaturi bune v-am lăsat,
Mulțumim c-ați ascultat.
Iar de-o fi să dați de greu
Amintiți-vă mereu
Că există Dumnezeu.

Să rămâneți cu Isus,
Ținta să vă fie sus,
După cum Domnul a spus.
Iar de nu ne-om mai vedea,
În Împărăția Sa
Veșnic ne vom bucura.

Un an de fericire,
Un an cu iubire
Dumnezeu să vă dea
la toată familia
Prin Isus Cristos, Mesia.

Continuăm mărturia vieții unuia dintre înaintașii noștri: **AVRAM BARBU**

Jarul dragostei sfinte

Duminica, uneori, își punea Biblia în traistă și pleca prin satele vecine. De acum avea peste tot cunoștințe și mergea pe la casele lor să le dea Evanghelia să mai citească, apoi le explica însemnătatea celor citite. Cu vremea, fiind ghebos, el a ajuns să fie cunoscut de toți românii din împrejurimi.

Într-o duminică, a mers într-o comună. Când a ajuns acolo, la Biserica ortodoxă încă nu se terminase slujba. Cum ușa era puțin deschisă, Avram a intrat și s-a oprit lângă ușă. Voia și el să asculte predica. Preotul l-a zărit și a zis: „*Frați români, țineți laolaltă că avem lupi între noi!*”. Oamenii s-au uitat unii la alții, dar n-au știut despre ce lupi e vorba. Când s-a terminat slujba și preotul a ieșit afară, a dat mâna cu Avram, zicându-i: „*Bine ai venit, frate Avrame!*”. Avram, care era totdeauna gata să dea un răspuns potrivit cu situația, l-a privit în față și i-a zis: „*De ce ești fățarnic? Mai înainte m-ai făcut lup și acum îmi zici frate?*”. Cum oamenii erau grup în jurul lor, acum au înțeles că Avram a fost numit lup, dar ei știau că el e meseriaș cinstit, că e om al lui Dumnezeu, care totdeauna le vorbește din Cartea Sfântă.

În anul al doilea, Avram și-a concentrat munca de vestire a Evangheliei în comuna Gulant, unde toți erau români. Și aici a avut o seamă de convertiți și a format o Biserică Baptistă. Lucrarea lui Avram a ajuns cunoscută până la *Alianța Mondială Baptistă*. Dr. Rushbrooke, secretarul Alianței, în lucrarea sa istorică „*Baptiștii în Europa*”, îl arată pe Barbu ca fiind păstorul acestor două Biserici baptiste române din Bulgaria în plină înflorire.

Lucrarea de pionierat a lui Barbu printre românii din Bulgaria nu a fost ușoară. Dar el a făcut-o cu multă râvnă și Dumnezeu a binecuvântat sămânța Cuvântului sfânt. În mai multe sate au fost români care, prin lumina Evangheliei, și-au dat seama de păcătoșenia lor, au părăsit plăcerile, bețiile, înjurăturile și s-au întors la Dumnezeu. Ei au format Biserici baptiste românești pe pământul Bulgariei. Avram alerga în toate părțile să ajute pe noii convertiți să cunoască și să trăiască în voia lui Dumnezeu.

În Bulgaria, Avram s-a căsătorit cu o soră credincioasă și au avut doi copii cărora le-au pus nume biblice: pe unul l-au numit Isaac, iar pe celălalt Iacob. Deci, avea în familie numele celor trei mari patriarhi. Odată, Avram, obosit de atâtea călătorii pe jos, s-a gândit că i-ar fi mult mai ușor dacă ar avea un măgăruș. Astfel, și-a adunat bănuți, a mers la Plevna și și-a cumpărat unul. Bucuros l-a încălecat și a plecat spre casă. Se gândea că a făcut o bună afacere. Măgărușul l-a ascultat bine până la ieșirea din Plevna. Când a ajuns însă în dreptul redutelor, măgărușul s-a oprit și n-a mai vrut să facă un pas. Avram i-a vorbit frumos, a strigat

la el, dar animalul nu a vrut. Atunci Avram i-a tras o lovitură cu nuielușa, iar măgărușul agitat i-a tras o trântitură zdravănă lui Avram, încât n-a mai îndrăznit să se urce pe el. Ce să facă acum? L-a luat de frâu, l-a dus înapoi în târg, l-a vândut și a venit acasă apostolește.

Lucrarea lui Dumnezeu era sufletul lui Avram. Pentru ea jertfea bănuții săi și se jertfea pe sine, numai ca alții să poată cunoaște mântuirea mare a lui Dumnezeu și să o primească. Cu câtă bucurie vizita Avram toate aceste Biserici românești nou formate! Și frații cântau laudele Domnului cu toată veselia sufletului lor. Oameni, care altădată îl înjurau pe Dumnezeu, acum îl slăveau. Se bucurau că au fost scoși din groapa pieirii, au fost spălați de păcatele lor și au devenit copii ai Domnului. Atmosfera caldă de dragoste îl făcea pe Avram să se simtă bine și să facă lucrarea cu mai mult devotament.

.....
Avram Barbu și-a continuat lucrarea în Bulgaria. Într-o primăvară, împreună cu câțiva frați au plecat în alt sat. Ca să ajungă acolo, trebuiau să treacă printr-o apă, care nu era prea adâncă. S-au descălțat, și-au ridicat pantalonii, dar lui Avram, unul i-a zis să nu se mai descălțe, căci fiind ușor, îl trece el în spate. Fratele s-a încrezut în el, a urcat în spate, dar când au ajuns la mijlocul apei, l-a scăpat, și Avram s-a udat de-a binelea. Timpul fiind rece, apa aproape înghețată, iar până la acea comună o bună bucată de drum, Avram având hainele ude, s-a îmbolnăvit rău și scăparea a fost doar prin plecarea în veșnicie. Fratele Tașcă a spus că Avram Barbu a trecut în veșnicie în anul 1929. Prin plecarea lui la Domnul, frații români din Bulgaria au suferit o mare pierdere.

De la plecarea lui Avram Barbu sunt mai bine de 60 de ani, timp în care românii din Bulgaria au fost dați uitării. Deși avem azi în România o Uniune bine organizată, Seminar, buni păstori, nimeni nu se gândește să meargă la acei români, măcar în vizită, să le vestească Evanghelia în dulcele grai românesc. Fără prea multă cheltuială, în loc să meargă în vizită în Cehoslovacia, în Polonia, Austria sau altă țară, ar putea trece Dunărea și acolo ar putea fi de mai mult folos. Ei sunt frații noștri de sânge și neam, dar sunt dați uitării. Dacă nu se face o lucrare oficială de sus în jos, ar putea să se facă una neoficială, de jos. Oare nu mai sunt croitori, frizeri sau alți meseriași, care să răspundă chemării Domnului spre a desțeleni ogoare noi pe acele meleaguri? Oare tu nu ai putea să jertfești zece sau douăzeci de zile

pentru ei? Oare păstorii Bisericilor mari nu ar putea vorbi cu trei sau patru frați din Biserica lor, care în etape să viziteze pe acești frați și pe alții din Banatul iugoslav sau din Macedonia? Ar trebui făcută lucrarea aceasta chiar și numai din punct de vedere al românismului, să ajute la păstrarea limbii române, dar mai ales având în vedere sufletele lor. O, Doamne, trezește Tu dorința de a ajuta pe frații noștri să cunoască mântuirea, ca să nu ajungă în iad, ci în fericirea eternă!

Misiunea lui Avram Barbu a fost unică și ca metodă. Fără oficialități, fără cheltuiuala altora, robul Domnului a mers pe câmpul de misiune în deplină atârnare de El. Câți nu ar putea folosi aceeași metodă spre a merge în atâtea sate

sau orașe ale țării, spre a vesti prin grai și prin trai Evanghelia? Domnul să pună pe inima multora răspunderea de sufletele pierdute, spre a face ceva până nu e prea târziu. Prea mult timp ne-am interesat numai de noi. Ajunge! Atâția pier pe veci! Se poate ca noi să ne desfătăm între patru pereți? În jur sunt nevoi mari. Chiar fără alții, doar cu ajutor de Sus, tu poți face o lucrare binecuvântată. Și asta fără să trebuiască să mergi peste mări și țări, fără să fie necesar să înveți altă limbă și fără să înduri greutățile și persecuțiile pe care le-au îndurat atâția alți misionari.

Doamne, aprinde cu jarul dragostei sfinte pe mulți, ca să devină lumini peste veacuri! Amin!

Pentru ce lucrați cu adevărat?

Robert J. Tamasy

Ați avut vreodată momente în care v-ați întrebat: *Pentru ce lucrez eu cu adevărat?* Presupun că mulți dintre noi ne-am întrebat acest lucru măcar din când în când. Frământările zilnice, energia, efortul și orele lungi consumate, mai ales atunci când obiectivele și aspirațiile prețuite par încă de neatins.

În cartea *Eclesiastul*, din Vechiului Testament, Regele Solomon – cunoscut drept cel mai bogat și cel mai înțelept om din lume – începe cu această perspectivă: „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice *Eclesiastul*, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune” (*Eclesiastul* 1:2). Simțiți frustrarea regelui?

El continuă: „Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?... Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va mai întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa nicio urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu” (*Eclesiastul* 1:3, 11).

Regele Solomon a continuat mai apoi plângerea în cartea sa: „Atunci am urât viața, căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deșertăciune și goană după vânt. Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare, muncă pe care o las omului care vine după mine, ca să se bucure de ea. Și cine știe dacă va fi înțelept sau nebun?” (*Eclesiastul* 2: 17-19).

Deci, asta este? Munca pe care o facem, numeroasele ore, săptămâni, luni și ani pe care le dedicăm construirii carierei, nu au în cele din urmă nicio valoare? Din fericire, Scripturile nu se încheie cu plângerile lui Solomon. De fapt, dacă dorim ca viețile noastre să aibă sens cu adevărat și un impact de durată, tot ce trebuie să facem este să urmăm îndemnul pe care Isus Cristos l-a dat în timpul *Predicii de pe Munte*.

După multe îndemnuri puternice, inclusiv unele care erau împotriva tradițiilor și practicilor vechi din acea vreme, Isus le-a oferit ascultătorilor Săi asigurarea că viața lor ar putea face o diferență – una care va dura pentru eternitate:

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (*Matei* 6: 19-21).

Cum putem face acest lucru? Isus ne-a oferit răspunsul la această întrebare: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da de deasupra” (*Matei* 6:33). Aș parafraza acest lucru astfel: Ne putem petrece viața lucrând pentru noi înșine, lăsând mai apoi totul în urmă. Sau ne putem dedica slujirii Domnului și a celorlalți în Numele Lui, construind o moștenire, transmițând mai departe roadele muncii noastre.

The importance of giving

Once when I was a teenager, my father and I were standing in line to buy tickets for the circus. Finally, there was only one other family between us and the ticket counter. This family made a big impression on me. There were eight children, all probably under the age of 12. The way they were dressed, you could tell they didn't have a lot of money, but their clothes were neat and clean.

The children were well-behaved, all of them standing in line, two-by-two behind their parents, holding hands. They were excitedly jabbering about the clowns, animals, and all the acts they would be seeing that night. By their excitement you could sense they had never been to the circus before. It would be a highlight of their lives.

The father and mother were at the head of the pack standing proud as could be. The mother was holding her husband's hand, looking up at him as if to say: *"You're my knight in shining armour."* He was smiling and enjoying seeing his family happy.

The ticket lady asked the man how many tickets he wanted. He proudly responded:

"I'd like to buy eight children's tickets and two adult tickets, so I can take my family to the circus."

The ticket lady stated the price. The man's wife let go of his hand, her head dropped, the man's lip began to quiver. Then he leaned a little closer and asked:

"How much did you say?" The ticket lady again stated the price.

The man didn't have enough money. How was he supposed to turn and tell his eight kids that he didn't have enough money to take them to the circus?

Seeing what was going on, my dad reached into his pocket, pulled out a \$20 bill, and then dropped it on the ground. (We were not wealthy in any sense of the word!) My father bent down, picked up the \$20 bill, tapped the man on the shoulder and said:

"Excuse me, sir, this fell out of your pocket."

The man understood what was going on. He wasn't begging for a handout but certainly appreciated the help in a desperate, heartbreaking and embarrassing situation.

He looked straight into my dad's eyes, took my dad's hand in both of his, squeezed tightly onto the \$20 bill, and with his lip quivering and a tear streaming down his cheek, he replied:

"Thank you, thank you, sir. This really means a lot to me and my family."

My father and I went back to our car and drove home. The \$20 that my dad gave away is what we were going to buy our own tickets with. Although we didn't get to see the circus that night, we both felt a joy inside us that was far greater than seeing the circus could ever provide.

That day I learnt the value to **Give**. The Giver is bigger than the Receiver. If you want to be large, larger than life, learn to give. Love has nothing to do with what you are expecting to get - only with what you are expecting to give - which is everything.

The importance of giving, blessing others can never be over emphasized because there's always joy in giving. Learn to make someone happy by acts of giving.

Katharine Hepburn

POVEȘTILE COPILĂRIEI

Maria LUCĂ

Merele...

Scurte povestiri, reale sau imaginare,
așezate în câteva rânduri,
spre deliciul copiilor, înainte de culcare...

Era o zi de toamnă caldă și frumoasă în grădina bunicii...

Matei nu avea astâmpăr deloc... îi promisese bunicul că vor culege merele ce încă mai zâmbeau în vârful crengilor, dar tot timpul își găsea alte treburi de făcut și merele râdeau roșu și ironic din înălțimea pomului...

- Hai, bunicule... când culegem merele?

La cei cinci anișori ai lui, Matei era neobișnuit de harnic și întreprinzător...

- Dar merele sunt prea sus Matei, nu putem ajunge la ele, încercă bunicu să scape.

- Dar unde e scara? Nu o mai ai?

- O am, dar am pus lemne în magazie și nu mai reușesc să ajung la ea!

- Uf... atunci furca... le culegem cu furca!

- Nu se poate Matei! Le vom găuri și se vor strica iar bunica vrea mere frumoase și dulci!

- Atunci, bunicule, le vom lovi la codiță cu un par de fasole și ele vor cădea pe iarba uscată de sub pom și așa nu se vor lovi!

- Bine Matei... stai să aduc un par! zise bunicu observând că nu are șanse să scape!

După câteva minute se întoarce cu un par lung și cu atenție începe să atingă merele iar acestea cad unul după altul în iarba uscată... Matei le strângea într-o gălețușă de plastic și le înșira undeva mai deoparte... Când în sfârșit, și ultimul măr cade, bunicu se întoarce spre Matei, dar rămâne cu privirea pironită în locul unde acesta pusese merele... O parte din ele erau aliniate, dar era mușcat din fiecare câte o bucătică...

- Ce-ai făcut Matei? De ce ai mușcat merele?

- Nu ai spus că la bunica îi plac merele dulci? Le încerc să văd care sunt mai dulci să i le dau ei!

- Aoleuuu... azi facem o plăcintă...

Zâmbind pe sub mustață, bunicu strânge merele într-un coș și pornește cu Matei spre casă...

- Hei, bunico, lasă treaba și frământă un aluat că ți-am adus mere!

- Pe cele mai dulci bunico... pentru tine! Matei, foarte mândru de recolta lui, sări în brațele bunicii și-și ascunse nasul la pieptul ei mirosind puternic a levănțică...

- Pentru tine bunică și pentru toate poveștile ce mi le vei spune și de acum încolo!

Bunicuța Luca

CRĂCIUN FERICIT!

